

DAGNY JOENSEN
KALMAR LINDENSKOV

Jógvan Telling Joensen var bert 45 ára gamal, tá hann fyrri trimum árum síðani bráðdliga small sum hann stóð ein seinnapart í heimi sínum. Hann hevði fingið heilabløðing. Tá hann vaknaði aftur nakrar dagar seinni á Landsjúkrahúsinum, var hann lamin og dugdi ikki at tosa.

Nú eru trý ár liðin, og Jógvan Telling hevur við venjingum og taluundirvising ment seg so væl, at hann eftir summarfrítíðina so smátt kann fara undir arbeiðið sum musikklærari. Hetta arbeiðið fyllti at kalla alt liv hansara, áðrenn hann gjørdist sjúkur.

Um hendingina sigur Jógvan Telling: - Eg visti, at okkurt var áfátt, men eg visti ikki rættliga, hvat tað var. Tað eydnaðist mær at ringja til foreldrin. Tað var einasta telefonnummaríð, sum eg mintist, sigur Jógvan Telling.

Foreldrin komu beinanvegin. Í fyrstuni hildu tey, at sonurin var dýrandi fullur, men so vóru tey varug við, at hann var sjúkur og fóru við honum á Landsjúkrahúsið.

Lívið var tónleikur

Jógvan Telling Joensen hevði arbeiðt sum musikkskúlalærari í nógv ár. Hann hevði nógv um at vera. Liv hansara var fullt av tónleiki, og hann undirvísti nógvastaðni, eitt nú Musikkskúlanum, Háskúlanum, Studentaskúlanum, Lærarskúlanum og Handlisskúlanum.

Í dag, sigur hann eina orsök til at hann fekk heilabløðing vera, at hann var strongdur arbeiðsliga, men hinvagin, at hann fekk við tað, sum hann hevði hug til, og tí ikki var nervaður av stóru arbeiðsbyrðuni.

Jógvan Telling hevur altíð livað einsamallur, og hevði tí ongir skyldur móttvegis familju og tilíkingum. Hann brúkti seg sjálfan til tað, sum hann hevði hug til, og var altíð á ferð við nýggjum arbeiðsuppgávum.

- Og so við eitt, so steðgaði alt upp. Eg visti, at okkurt álvarsligt var áfátt, tí eg var vórðin lamin, bert annan armin hevði eg vika. Í fyrstuni hevði eg als ikki orku at hugsa, tí eg hevði bert brúk fyri at sleppa at sova í fleiri dagar.

- Tá eg vaknaði aftur, fekk eg ikki tosað. Eg skilti alt, sum fór fram kring meg, men fekk ikki eitt orð fram. Tað var skelkandi í fyrstuni.

Og ungur at sita í koyristóli

- Kortini var eg sannførdur um, at eg fór at koma fyrri meg. Fyrstu 14 dagar arnar sat eg í koyristóli, men so setti eg hann til vikis, tí eg helt meg vera ov ungan at sita í koyristóli.

- So kom Hanna Lisberg at vitja meg, og hon fór beinanvegin undir at lærdai

- Eg var heppin hóast alt

Lívið broyttist fullkomiliga, tá Jógvan Telling Joensen fekk heilabløðing. Útlitini fyri at hann fór at koma fyrri seg, vóru ikki góð, men við einum góðum vilja og treiskni, hevur tað eydnast honum at skapa sær ein gerandisdag, sum hann er takksamur fyrri

meg at tosa aftur, sigur Jógvan Telling.

Tá fólk fáa heilabløðing, ræður um at fáa líkamligar venjing og aðra frálæru, so skjótt sum til ber. Skúlin á Trøðni hevur um hendi at veita taluundirvising, og her starvast Hanna Lisberg, serlærari.

Nakrir mánaðir gingu, áðrenn Jógvan Telling lærði at tosa, og tað hevur gingið so mikið væl, at hann hugsandi um nøkur ár, ikki fer at hava trupuleikar við málinum. Hann hevur eisini ment seg líkamliga, og kann ganga túrar og annars klára seg sjálfan, við hjálp frá heimahjálpara og foreldrunum, sum eisini búgva í Havn.

Fyri at gerast enn meira sjálvbjargin, og eisini fyrri at kunna fara aftur til arbeiðis, hevur Jógvan Telling fingið koyriundirvising og skal í næstum taka koyrikort.

Tað er neyðugt hjá honum at hava bil, tí hann kann ikki ganga langar teinar, eins og hann bert kann nýta annan armin, og tí ikki kann bera undirvísingartilfar o.a., sum er neyðugt í undirvísingini.

Ongantið keðiligt

Hóast gerandisdagurin er nógv broyttur, so hevur Jógvan Telling ovmikið at gera. Hann keðir seg ongantið og er vanliga í góðum hýri. Eitt sindur møtumikið kennist tað, tá hann ikki fær

eitt orð ella eina meining fram. Tá kemur brásinnið í hann, men tað hasar av aftur beinanvegin.

Tey, sum kenna Jógvan Telling, vita, at skemtiliga sinnalag hansara ikki er horvið.

- Sjálvur haldi eg, at eg

eri aft ov latur. Eg siti ov nógv framman fyrri sjónvarpið, men haldi kortini, at sjónvarpið gevur mær nógv, ikki bert innihaldsliga, men tí eg venji meg til at tosa og taka ímóti tilfarinum, sum sent verður. Serliga dárar mær væl at fylgja við orðaskifti í sjónvarpinum, eins og nógvir áhugaverdir filmar eru at síggja, sigur Jógvan Telling, sum meir enn so fær dagin at ganga.

Ein vanlukka ikki at kunna spæla gítar

- Gerandisdagurin tin er broyttur nógv?

- Hann broyttist fullkomiliga. Serliga torført var tað at góðtaka, at eg ikki kann spæla gítar, sum var mitt yndisljóðfari, og heldur ikki klaver. Tað var ein vanlukka fyrri meg.

Jógvan Telling fær fyrsta dagin koyrikort. Tað hevur hann ongantið havt áður. Við bili verður tað lættari hjá honum at sleppa til arbeiðis. Á myndini Edwin Poulsen, koyrilærari, saman við námingi sínum

Jógvan Telling reisist úr stólinum í hugnaligu stovuuni, og biður meg koma við sær.

Í einum rúmi er veggurin tapetaður av alskyns streingjaljóðfórum, sum Jógvan Telling reksar upp, hvussu eita og úr hvørjum londum tey koma.

Ein harmonika er eisini, men einki av hesum ljóðfórum kann hann nýta longur.

Kortini kann hann nýta keaboard, sum stendur í øðrum rúmi, og har hevur hann skrivað tónleik fyrri fyra røddum o.a. tilfar, sum hann ætlar sær at nýta eftir summarfrítíðini.

Jógvan Telling hevur gjørt sær sínar metingar av broyttum lívismótøðnum. Hann hevur fingið annað lívsvirði.

Takksamur tí eg vaknaði aftur

- Eg eri takksamur fyrri, at eg vaknaði aftur. Nú skal eg bert koma fyrri meg, sigur Jógvan Telling.

Um tað at gerandisdagurin broyttist so nógv, tá ein fær sjúku, sigur Jógvan Telling, at fólk, sum ikki kenna hann, síggja hvussu stóðan er.

Hann kennir seg einsamallan av og á, men hevur ongantið verið persónur, sum skuldi hava nógv fólk um seg. Hann hevur gott samband við grannar og vinfólk, og fer eisini út um kvöldarnar av og á, tó at hugurin ikki er til at vera saman við so nógvum fólki, ikki er til staðar longur. Tað virkar so møtumikið, heldur Jógvan Telling.

Sum hjá so nógvum øðrum fólki, ið verða rakt av sjúku ella arbeiðsloysi, stóð tað um reppið at Jógvan Telling ikki slapp at verða búgvandi í sethúsum sínum, men her hjálptu góð fólk honum.

Slapp at verða búgvandi í húsum

- Tað mest uráðandi hjá mær er at búgva væl. Í hesum vakra og fríðarliga umhvørvi havi eg búið leingi. Her er so fríðarligt, at tú hoyrir bert fuglarnar láta, hóast ferðslan er nógv bert fáar metrar frá bústaðnum.

- Hevði eg ikki fingið loyvi at verða búgvandi í húsum mínum, so var eg helst farin av landinum. So veit eg ikki, hvussu tað hevði gingist mær, sigur Jógvan Telling og skoytir uppi.

- Hóast alt, sum er hent mær, so havi eg verið heppin kortini.

Hann fer í vikuni til Norøgs at lut taka á ítróttarstevnu fyrri brekað, og skal dystast við øðrum í bóltspæli.

Síðani gongur leiðin til Danmarkar at vitja systirina og vónandi at njóta góða summarveðrið har, og annars at ganga kendar leiðir í Keypmannahavnar gøtum, har hann hevur búið í nógv ár, tá hann gekk á Musikkonservatívið har.

- Tá eg komi heimaftur, fari eg at fyrireika meg til at fara til arbeiðis nakrar tímar, og tað gleði eg meg eisini til, sigur Jógvan Telling.

